
Rába György

MAGAMNAK

Csak a belső történetek
maradnak
az aranyásók vonata
Alaszkáknak roboghat
sokszorozódnak ezren százan
én egy helyben sugárzom
kigyúlok elsötétülök
csillagképe magamnak

A FA ÉS AZ EMBER

Nyújtózkodom
az ágak magasabbak
megdermedünk
én üres tenyerűnek
a fa haszontalannak
majd a törzs üresnek
én vágyamra maradtnak

KAPITÁNYOK KORA

Találtam ezt az emlékiratot
amit a szarka hajlamú
a kotnyeles szél az igaztudónak
hitvalló bohónak
fülébe sugott

A hajdani őstelepes
 vadonokat perzselt humusszá
 a tűzimádó mundért ölthetett
 alászállt a piacra
 ott peckesen csizmája csattogott
 csóvát hajított parazsat köpött
 szikrát hányt gyúlékony álcák között
 biz a Reszketegh kapitány nevet
 főlemlegette már apraja-nagyja
 mikor pillantását rajtam feledte
 begörbített ujjá intett magához
 minthogy rivallta nyugalmam halálos
 békétlenséget fed az igazi
 derék folyvást kiáltja az igent
 összkarban az egyetértés a néma
 száj az ellentmondás bizonyítéka
 s írta is bús Arlecchino-pofámra
 bűnlajstromom égő cigarettája
 onnan olvassam mik a karneváli
 mulatságban a szigetlét hibái

Ám aki az embert szereti bábnak
 megnyugvást nem lel élők közt magának
 az erdész meglapult az ács a pék
 rab csuklójukon szerszámuk bilincse
 legeltette rajtuk tekintetét
 s káromkodott is szaporán pogányul
 a szolga néppel boldog kapitány úr
 de ha az ács markolta meg az ásót
 a pék lóbálta éppen a szekercét
 s a fák csósze fogott sütőlapátot
 rendetlenséget ekkorát ki látott
 belekékült belelilult a tiszt úr
 hét hétre múlik míg agya kitisztul
 ha nem marad ór órnek s rabja rabnak
 a világ feneke is kiszakadhat

Csörgősipkáját ugyan Arlecchino
 levette rég amint eszébe kapta
 zörgéséből nem tud himnuszt csiholni
 s kongathatják árva fejét miatta
 ám a kapitányok mindennapos
 égzengése tüzes istennyilája
 már éjjel is ajtókon döngetett
 s kit csak egyszer szívbéli hahotára

keltett a négylábra ereszkedett
 valahai pöffeszkedés a dölyfös
 bohócpiros meszes vonásain
 fülíg futott ajka felvont szemöldje
 kötő- s kérdőjellé dermedt örökre
 hogyan hitte volna kardcsörtető
 emberfogó díszeit viselő
 sarzsija a legfelső Hivatalnak
 a végtelen mosoly fűgét mutat csak

Szólt hát a jeltelen bolond fejével
 szemléltesse ha épp olyan a lelke
 szomorúnak magát ha meg fölajzott
 foglalja dalba az új korparancsot
 kapitánynak igricnek közös érdek
 ha együttesen eredményt elérnek

Arlecchino a harci buzgalomban
 balvégzetét keserülte azonban
 felhámján mélyhűtött vigyor redője
 a szorongás forró tiszteletet
 hogy vasalhatna intésre belőle
 pedig szívét a gond ványolta nyírta
 mert meglátta hosszú pányván kering
 párbajuk zsombékvilága körül
 elérhetetlen távol Colombina

Szöges beszédét könyörgőre fogta
 s immár minden ízében remegett
 éhkoppon a nagy húsevő a meddő
 számonkérő kapitány Reszketegh
 mindinkább duzzadt borvirágos orra
 mintha csillagát oda kapta volna
 érdeme szerint váll-lapja helyett
 s hívta is nyomban doktor Bárdolót
 hús-vér lényt csak fasírtban pártolót
 az okatlan mókásnak szegje kedvét
 a méla erkölcsét kötélre vetné
 és jött is rengett irdatlan pocakja
 pápaszeme mögül vaksin hunyorgott
 egy tálról falna keserűt bolondot
 étlen-szomjan kíséri janicsár
 csiszár bognár sok ál dalár-tanár
 az élet alól ment föl e bakó
 tűzre való a magának való

különösnek főbenjáró a vétke
alkalmatlan a vezetői székre
halálra űzzétek az együgyűt
mivel sose akart ragadni kardot
vesszőzzétek mert foga sose fűlt
a végszóra visszhangzó szavalathoz

A marcona Reszketegh meg a doktor
ki nem gyógyít csak szíre-szóra csonkol
csattogtatja pengéjét agyaráat
a hóbotos mentené legalább
lisztes képét másféle maszkabálba
fololdhatatlanná edzett szívét
a jogos szomorúság otthonába
mikor kolompszó gurul szanaszét
a bolondünnep veszi kezdetét
s mentéjét törét csákóját a téren
szaggatja le máris a kapitány
jelmeztárát csak úgy dobálja rám
s egy sikátorban tépi le talárát
szórja sutba parókáját a doktor
vidám és komor festéktubusokból
mázolja át ki-ki sunyi pofáját
s két másik Arlecchino piruettjén
ámul már a nép az utcai jámbor
s a bolondok püünkösdi jogara
egyik kézből most a másikba táncol